

Diagnoser, lavterskeltilbud og tjenesteutvikling

Liv, lov og lære

Bjørnar Olsen
Sjefredaktør

UNDER TITTELEN «Begynnelse på slutten for diagnosene» skrev Birgit Valla i Psykologtidsskriftet i juni i fjor: «Den viktigste grunnen til at vi har lagt bort diagnosene på min arbeidsplass, er at brukerne ikke er interessert i dem.» Nylig konkluderte Fylkesmannen i Hedmark med at Stangehjelpa dermed bedriver lovbrudd, og sier at noe av hensikten med å ha psykologer i kommunen blant annet nettopp er å sørge for at pasienten får rett diagnose (les mer om saken på side 802).

Det vil være uheldig for utviklingen av lavterskeltilbud og fremtidens kommunepsykologrolle om man blir for fanget av eksisterende praksis

På debattsidene i denne utgaven beskriver Tormod Stangeland og Svein Øverland hvordan den juridiske og kliniske tradisjonen kolliderer når behandlere ønsker å hjelpe ungdom via SMS (se side 855). De påstår at mange terapeuter benytter seg av tekstmeldinger for å komme i kontakt med og behandle ungdom, men siden praksisen trolig ikke er lovlig, blir kontakten ikke kodet i journalsystemet. Slik går praksis, som i så mange tilfeller, foran lovverket. Men før eller senere må lovverk og praksis samstemmes.

Begge eksemplene forteller at man på ingen måte står fritt til å utvikle nye tjenester innenfor psykisk helsevern. Samtidig vil det være uheldig for utviklingen av lavterskeltilbud og fremtidens kommunepsykologrolle om man blir for fanget av eksisterende praksis. For selv om både diagnoser og journaler må følge en felles norm slik at vi kan ha tiltro til vurderingene som er tatt og informasjonen som er nedtegnet, er det heller ikke slik at disse normene er hogd i sten. Endringer i hvordan og hva man fører i en journal, hvordan man setter diagnoser, og hvem man samarbeider med journalen om, blir da like mye et verktøy for tjenesteutvikling som en hemsko. En åpenhjertig diskusjon om hvordan journalføring faktisk gjøres både i etablerte og nye tjenestetilbud, kan slik bidra til å gjøre journalen til det den er ment å være: et redskap som oppleves som nyttig i arbeidet for å sikre forsvarlig helsehjelp.